

stante vendinger. Et anerkendt vestligt tidsskrift konstaterede således: „Den stærkt opreklamerede 25. jubilæumssamling udrettede kun lidt, måske var der ingen, der ventede, at den ville udrette noget“, og en kyndig dansk lederskribent fandt, „at FN syner hen i ligegyldighed“.

For mig egen del kan jeg ikke andet end vurdere samlingen i positive vendinger.

Lad det straks være indrømmet, at også denne samling frembød det vanlige og rigelige mål af, hvad der for en kølig og ordknapp nordbo kan fremtræde som overflødig og ofte utidig retorik, at der også i år blev fremlagt resolutioner og fremført initiativer, som kan fremstå som udslag af en manglende realitetssans eller som forfølgelse af snævrere politiske mål, idet man dog samtidig bør være opmærksom på, at det kan være enklere for en borger fra et rigt og i afgørende henseender problemfrit land at acceptere kravet om den realistiske tålmodighed, end det kan være det for den mindre gunstigt stillede.

Lad det også være erkendt at fremskridt henimod det idealistiske mål, som generalsekretæren opstillede, når han talte om ønskeligheden af at medlemslandene opgav deres magt- og interessebetonede politik og omdannede FN til en selvstændig og effektiv faktor i verdenspolitikken var sparsomme om overhovedet synbare.

Med disse — og det erkendes ikke uvæsentlige — forbehold er der imidlertid for mig ingen tvivl om, at samlingen må bedømmes i positivt lys.

Retningslinier for FNs arbejde i fremtiden blev formuleret i en jubilæumserklæring, strategien for det andet udviklingsår fastlagdes i et betydningsfuldt multilateralt dokument, debatterne om afrikanske og mellemøstlige forhold bekræftede, hvad enten man nu er enig i indlæg og resultater, organisationens vitalitet som centrum for debatten om vigtige internationale problemer.

På nedrustningsområdet blev der gjort stilfærdige, gradvise men ikke uvæsentlige fremskridt, og FN engagerede sig i et ambitiøst forsøg på at opnå multilaterale løsningsvedrørende retsordenen på havet.

I Kina-spørgsmålet opnåedes der for første gang flertal for en anerkendelse af Folke-

republikken Kinas ret til at repræsentere Kina i FN.

3. På 24. samling var det blevet besluttet, at 25-året blandt andet skulle markeres ved afholdelsen af en verdensungdomsforsamling.

Denne fandt sted i New York i sommeren 1970 med fire hovedpunkter på dagsordenen: Verdensfreden, udvikling, uddannelse samt mennesket og dets omgivelser.

Det vil næppe blive benægtet, at konferencen ikke mindst på grund af manglende faste procedureregler undertiden antog en noget kaotisk karakter. Dette gjaldt ikke mindst arbejdet i det udvalg, der beskæftigede sig med verdensfreden.

Det må nok ligeledes erkendes, at også de 700 repræsentanter for verdens ungdom mødte vanskeligheder med hensyn til etablering af en ægte og frugtbar dialog.

Konferencens værdi ligger derfor nok snarere end dens konkret formulerede konklusioner — selv om også disse må noteres med opmærksomhed — i selve det faktum, at en generation, som står skeptisk overfor de etablerede systemer og gældende værdiers valør, på denne måde fik mulighed for at blive konfronteret med hinanden og med hverandres anskuelser.

Der kan således næppe være tvivl om, at ungdomsrepræsentanterne fik en klarere fornemmelse af spændingerne i verden såvel som af de problemer, som en ideologisk og geografisk bestemt politik stiller verdensorganisationen overfor.

Hvis denne antagelse er rigtig, synes konferencen at have tjent et nyttigt formål.

Det bør hertil føjes, at selve generalforsamlingens behandling af ungdomskonferencens resultater efter mit skøn ikke udmærkede sig ved noget synderligt fremsyn men først og fremmest syntes optaget af at indrubricere den nye generation i den gamle generations problematik.

Ligeledes må det med beklagelse konstateres, at kun enkelte delegationer — herunder den danske — havde fulgt generalforsamlingens opfordring til at lade ungdommen repræsentere i den ordinære generalforsamlingsdelegation.

4. På jubilæumsdagen, den 24. oktober, vedtog plenarforsamlingen med akklama-